

Atıf Ural'ın Hayatı / 1933-1966

History of Atıf Ural

ALİ BAKKAL

Prof. Dr., Emekli Öğretim Üyesi, Retired Faculty Member, Antalya/Türkiye,
alibakkal52@gmail.com, ORCID: 0000-0003-0607-3887

Makale Bilgisi | Article Information

Makale Türü/Article Types: Araştırma Makalesi/Research Article

Geliř Tarihi/Received: 26 Nisan/April 2023

Kabul Tarihi/Accepted: 27 Haziran/June 2023

İntihal | Plagiarism

Bu makale, en az iki hakem tarafından incelenmiş ve intihal içermediğı teyit edilmiştir. / This article has been reviewed by at least two referees and confirmed to include no plagiarism.

<https://dergipark.org.tr/tr/pub/katre/policy>

Etik Beyan/Ethical Statement: Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde bilimsel ve etik ilkelere uyulduğı ve yararlanılan tüm çalışmaların kaynakçada belirtildiğı beyan olunur. / It is declared that scientific and ethical principles have been followed while carrying out and writing this study and that all the sources used have been properly cited. Ali BAKKAL

Çıkar Çatışması/Conflicts of Interest: Çıkar çatışması beyan edilmemiştir. / The author(s) has no conflict of interest to declare.

Finansman/Grant Support: Bu araştırmayı desteklemek için dış fon kullanılmamıştır. / The author(s) acknowledge that they received no external funding in support of this research.

Etik Bildirim/Complaints: iikv@iikv.org

Telif Hakkı & Lisans/Copyright & License: Yazarlar dergide yayınlanan çalışmalarının telif hakkına sahiptirler ve çalışmalarını CC BY-NC 4.0 lisansı altında yayımlanmaktadır. / Authors publishing with the journal retain the copyright to their work licensed under the CC BY-NC 4.0.

Atıf | Cite as

Duran, Bünyamin. "Parsons Sosyolojisinde Sosyal Düzen-Din İlişkisi: The Interrelation between Religion and Social Order in Parsons' Sociology". *Katre Uluslararası İnsan Araştırmaları Dergisi – Katre International Human Studies* (June / Haziran 2023), 63-79.

<https://doi.org/10.53427/katre.1288253>

History of Atıf Ural

Abstract

The purpose of this article is to present the life of Atıf Ural, one of the university students of Bediüzzaman Said Nursi, one of the prominent Islamic scholars of the recent period, and one of the leading figures of the Risale-i Nur movement, especially focusing on his efforts regarding the publication of Risale-i Nur. The positivism movement developing in the West had led to the rise of atheistic thoughts in Turkey and the emergence of negative attitudes towards Islam. In response to this, Said Nursi wrote the Risale-i Nur works, which centered on proving the principles of faith in Islam through rational evidence. However, both he and his students were subjected to multiple trials due to these works. The Afyon court, which lasted for eight years, based its verdict on the report of the Religious Affairs Advisory Board stating that Risale-i Nur is a collection of works on faith and Islam, and acquitted Nursi and his students, ordering the return of Risale-i Nur. Nursi then requested the publication of the Risale-i Nur with a new script. The publication of Risale-i Nur started in Ankara and later in Istanbul. Atıf Ural, a law school student, along with some of his friends, carried out the printing works in Ankara. Ural not only published the Risale-i Nur but also tried to spread Nursi's thoughts on faith by reading these works to people who came to the student houses called "medrese" or "dershane," especially university students. Ural and his friends played a significant role in the dissemination of the Islamic movement known as "Nurculuk" in society through Nursi's "Risale-i Nur Mesleği" (The methodology of Risale-i Nur). This article has been prepared using data collection and document analysis methods.

Keywords: History of sects, Religious movements, Nurculuk, Said Nursi, Atıf Ural

Atıf Ural'ın Hayatı / 1933-1966

Öz

Bu makalenin amacı son dönem İslâm âlimlerinden Bediüzzaman Said Nursi'nin üniversiteli talebelerinden ve Risale-i Nur hareketinin öncü isimlerin Atıf Ural'ın hayatını, özellikle Risale-i Nur'un neşri konusundaki çabalarını ortaya koymaktır. Batı'da gelişen pozitivism cereyanı Türkiye'de ateistik düşüncelerin yükselmesine ve İslâm'a karşı menfi tavırların ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Bunun üzerine Said Nursi İslâm'da iman esaslarının akli delillerle ispatını merkeze alan Risale-i Nur eserlerini telif etti. Ancak bu eserler sebebiyle kendisi ve talebeleri müteaddit defalar muhakeme edildi. Sekiz sene devam eden Afyon mahkemesi, Din İşleri Müşavere Kurulu'nun Risale-i Nur'un imanî ve İslâmî eserler olduğunu dair raporunu esas alarak Nursi ve öğrencilerinin beraatına, Risale-i Nur'un da iadesine karar verince Nursi, Risalelerin yeni yazıyla neşrini istedi. Risaleler önce Ankara'da, sonra İstanbul'da basılmaya başlandı. Ankara'daki basım işlerini bazı arkadaşlarıyla birlikte Hukuk Fakültesi öğrencilerinden Atıf Ural gerçekleştirdi. Ural, Risaleleri yayımlamakla kalmayıp bu eserleri "medrese" veya "dershane" adını verdikleri öğrenci evlerinde başta üniversite öğrencileri olmak üzere buralara gelen insanlara okumak suretiyle Nursi'nin iman konusundaki düşüncelerini yaymaya çalıştı. Nursi'nin "Risale-i Nur Mesleği", toplumun "Nurculuk" adını verdiği İslâmî akımın yayılmasında Ural ve arkadaşlarının büyük payı vardır. Bu makale veri toplama ve doküman analizi yöntemiyle hazırlanmıştır.

Anahtar kelimeler: Mezhepler tarihi, Dini akımlar, Nurculuk, Said Nursi, Atıf Ural

History of Atif Ural

Summary

Atif Ural, originally from Rize/Çayeli, was born in Kars in 1933 due to his father's duty. He completed his primary, secondary and high school education in Erzincan. He had a deep interest in religious matters. While he was studying at Erzincan High School, his religious feelings were strengthened when his elder brother Kemal Ural, who was a student at Ankara University Faculty of Agriculture at that time, sent the works of Bediuzzaman Said Nursi to him, and he increased his loyalty to Bediuzzaman.

He enrolled in Ankara University Faculty of Law in 1952. For two years, he stayed in a small narrow room that he rented across from the Faculty. In 1954, he and his classmate Mustafa Cahit Türkmenoğlu (1930-2007) bought a house and converted it into a Nur Classroom, and they started to give open classes two days a week in this place. Most of the attendees were university students whom they invited. After this course, private teaching institutions continued uninterruptedly in Ankara. As his brother emphasized, the faculty he enrolled in was not the Faculty of Law, but the Risale-i Nur Madrasa. He delayed the faculty, which he could have completed in four years, to serve the Risale-i Nur, but completed it in ten years.

In 1952, Nursi asked his students to prepare an article in response to the slanders made against them and have it published in the newspapers. The article, prepared by seven Ankara University students under the guidance of Atif Ural, was published in the Büyük Jihad Newspaper in Samsun. Thereupon, a lawsuit was filed against Nursi and his students, and the case ended in acquittal.

When the Afyon court, which lasted for eight years, decided in 1956 to acquit Bediuzzaman and his students, and to return the Risale-i Nur, based on the Religious Affairs Advisory Board's report that Risale-i Nur is a religious and Islamic work. He wanted it to be published by the Presidency of Affairs. Although the necessary applications were made, the publication of the Treatises by the Presidency of Religious Affairs did not take place due to various obstacles. Thereupon, Bediuzzaman asked Ural and his friends to print the Treatises. They also published almost all the Treatises, starting with the Book of Words. Lastly, Tarihçe-i Hayat was published. Ural had the preface of this work written by Ali Ulvi Kurucu, an Islamic poet who was alive and living in Madina.

In 1958, at a time when the Risale-i Nur was being published, some Nur students were caught while giving lectures in Nazilli; Upon this event, some newspapers began to publish slanderous publications. Nursi wanted answers to these. Thereupon, his students prepared an article titled "Time is not the time of the sect, but the time of truth" and copied it and left it inside the apartment doors in Ankara. Because of this article, ten people were caught and thrown into Ulucanlar Prison. These ten people, including Atif Ural, were acquitted after being detained for 65 days in the court known as the Ankara Case.

In 1959, while the publishing business was coming to an end, he married his wife Aydoğdu. Later, he completed the faculty and after graduation, he worked as an assistant prosecutor in Batman/Sason, Mardin/Nusaybin and Kastamonu/Bozkurt districts, respectively. He fell ill while in Bozkurt, but the main cause of his illness could not be found. When he went to Ankara to receive more serious treatment, it was understood that he had tetanus and that his disease had progressed. Although careful attention was paid to his treatment, he could not be saved and died on September 18, 1966 in Ankara at the age of 33. His elder brother Kemal Ural and one of Nursi's leading students, Bayram Yüksel, washed his body, and then he was buried in Cebeci Cemetery.

Ural was a person who had assigned himself to the Nur service. His voice and style of reading was very impressive. He read Risale-i Nur very well. He was a humble, understanding, self-sacrificing, patient, compassionate and benevolent person. It was possible to see most of the good moral hopes in him. He tried to read the names of Allah in everything created with the teachings of the Risale-i Nur. He didn't like being visible, standing out and walking ahead. He sensitively obeyed Bediuzzaman's motto "not to be under anyone's gratitude".

It is certain that knowing the biographies and life stories of people who set an example for people in various aspects in the past will help today's people to build their future in a healthy way. Atıf Ural is also an important person who should be taken as an example in religious service, who lived in the recent past.

On the other hand, it should not be forgotten that Ural was one of the pioneers in the formation and spread of the faith-centered religious movement that Nursi called the "Risale-i Nur Profession" and the people called "Nurculuk". We can say that Ural was the person who established the tradition of the madrasah in Ankara as well as publishing the treatises. In the 60s, the "brother" of Nur students in Ankara was Ural. It is not enough to explain religious movements only with the identities and ideas of their founders. They sometimes have a very broad sociological spectrum. In this spectrum, "students" have a very important place. So much so that if there is no "demand" most of the time, the strength of the founding persons will not ensure the continuity of that current. For this reason, the "student" factor is extremely important in sects, sects and communities. Atıf Ural was also an influential student of the Nur profession.

Giriş

Batı'da Auguste Comte'un (1798-1857) ortaya attığı pozitivizm cereyanı İslâm dünyasını oldukça etkilemiş, özellikle okuyan kesimin önemli bir kısmının ateist olması veya dine karşı lâkayd kalması sonucunu doğurmuştur. Cumhuriyet döneminde bu düşüncenin siyaset âlemindeki tezahürü katı laiklik uygulaması şeklinde olmuştur. Kâinatta en büyük hakikatin Allah'a iman olduğunu (Nursi, 2012e) belirten Bediüzzaman Said Nursi (1878-1960) İslâm'ın iman esaslarını savunmak ve imana hizmet etmek için Risale-i Nur adını verdiği eserlerini yazmış (Açıkgenç, 2018), iman hakikatlerini yaşama geçirmek için kendisinin Risale-i Nur Mesleği (Nursi, 2012d), başkalarının Nurculuk adını verdiği dini akımı başlatmıştır. Atıf Ural bu akımın önemli bir temsilcisi olup Ankara'da Risale-i Nur'un basılması ve neşri için olanca gayreti sarf etmiş ve bu eserlerin tanıtılması için elinden gelen çabayı göstermiş bir Nur talebesidir. Özellikle üniversiteli Nur talebeleri arasında önemli bir yeri vardır. Nurculuk hareketinin anlaşılabilmesi için Bediüzzaman Said Nursi'nin yanı sıra onun önde gelen talebelerinin de bilinmesi ve anlaşılması gerekir. Kolektif bir faaliyetin parçalarıyla birlikte incelenmesi gerekir.

Nitel araştırma özelliğini taşıyan makale veri toplama ve doküman analizi metoduyla hazırlanmıştır. Makalede çoğunlukla yazılı kaynaklar kullanılmış, çok az sayıda elektronik kaynağa müracaat edilmiştir.

1. Hayatı ve Şahsi Özellikleri

Atıf Ural'ın babası, aslen Rize/Çayeli'li olan Mekteb-i Kudât mezunu Ali Baha Ural'dır. Annesi Erzincanlı bir hanımdır. Ali Baha, Erzincan'da hâkimlik yaparken bu hanımla tanışıp evlenmiştir. Bir ara Ali Baha'nın tayini Kars'a çıkmış, orada ikamet ederden 1933 yılında Atıf Ural dünyaya gelmiştir. Ali Baha memuriyetini tamamlayıp emekli olduktan sonra tekrar Erzincan'a dönüp buraya yerleşmiş, ancak bir süre sonra vefat etmiştir (Özcan, 2010).

Kars'ta dokuz aylıkken Atıf'ın sağ kaburga tarafı cerahat toplamış, doktor "Ameliyat yaparsak yüzde bir kurtulma ümidi var, yapılmazsa ölecek..." deyince annesi ameliyata razı olmaz, babası Ali Baha ise ameliyat olmasını tercih eder ve Atıf ameliyat olur. Cerahat alınır, Atıf kurtulur (Özcan, 2010).

Kendisinden altı yaş büyük olan ağabeyi Kemal Ural (1927-2016) Ankara'da Ziraat Fakültesi'nde okurken, Atıf Erzincan Lisesi'nde eğitimine devam ediyordu. Erzincan'daki evlerinde Atıf'la birlikte annesi, anneannesi ve Atıf'tan iki yaş küçük kız kardeşi kalıyordu. Kemal Ural Ankara'da iken Bediüzzaman'ı ziyaret etmiş; bir yandan üniversite tahsiline

devam ederken, diğer yandan Nur hizmeti için çalışmaya başlamıştı. Bir ara kardeşi Atıf'a da *Küçük Sözler*'i göndermiş, böylece kardeşi de Risale-i Nur'la tanışmış oluyordu (Özcan, 2010).

Kemal Ural'ın anlattığına göre karlı bir kış günü, annesi ve kız kardeşi ayrı odalarda uykuya dalmaktayken, gecenin derinliği içinden “*Âtınnnnnnnnnnnnn!*” “*Âtınnnnnnnnnnnnn!*” “*Âtınnnnnnnnnnnnn!*” diye gelen bir ses duyarlar. Bu ses defalarca tekrarlanır. Ürperti içinde iyice yorgana sarınıp uyurlar, sabah olunca bunu birbirlerine anlatırlar. Atif “Niçin bana söylemediniz bana? Söyleseydiniz o sese doğru giderdim!” der. Kemal Ural'ın yorumuna göre bu ses Atıf'ı hizmete çağırıyordu. Bu ses, Atıf'ın manevi hayatında hizmete dair bir işaret olmalıdır (Özcan, 2010).

Kemal Ural ayrıca anneannesinin gördüğü iki rüyadan bahseder. Birincisinde Atıf süt içiyor, fakat içtikçe eksilmiyor, süt devamlı doluyordu. İkinci rüyada ise, Atıf ve anneanesi birlikte giderken karşlarına göl ya da deniz, bir su çıkıyor; Atıf bir post atıyor suya, üstüne atlayıp karşı tarafa geçiyor, büyük annesi ise kıyıda kalıyor (Özcan, 2010).

Kemal Ural, Bediüzzaman Said Nursi'nin yakın talebelerinden olup, iman hizmetinde ihlâs ve fedakârlığı ile tanınmış bir kişiydi. 1960 yılında *Şûle Dergisi*'ni çıkarmaya başlamış, ancak sekizinci sayıdan sonra dergiyi kapatmak mecburiyetinde kalmıştı. Kısa bir süre yayın hayatında kalmakla birlikte *Şûle Dergisi*, daha sonra çıkacak olan *İslâmî dergilere* örneklik ve öncülük etmiştir. Derginin ismini teklif eden kişi de kardeşi Atıf'tı (Özcan, 2010).

Atıf Ural liseden mezun olunca 1952 yılında Ankara'ya gelip Hukuk Fakültesi'ne kaydını yaptırmıştı. Ağabeyinin ifadesiyle “Aslında yazıldığı fakülte Hukuk değil, Risale-i Nur Medresesi idi. Hayatını oraya adamıştı.” Önce Fakültenin karşısında Seyhan Hamamı üstünde küçük dar bir odacıkta kalmıştı (Nurnet, 2018). Burada tahtakurularını öldürmeyip pencereden aşağı atardı. Yıllar sonra 1958'de de buna benzer bir olay yaşanmıştır: Subayevleri semtindeki evinde bir karasineği öldürdü diye kız kardeşiyle üç gün konuşmamıştı (Özcan, 2010; Nurnet, 2018). Talebeliğinin ilk yıllarından itibaren her fırsatta Bediüzzaman'la görüşmeye çalışmış ve onun tavsiyeleri doğrultusunda Risale-i Nur hizmetine devam etmiştir. Ankara'da Atıf'ın ilk tanıdığı nur talebesi Ziya Nur Aksun'du (1930-2010). O da kendisi gibi Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okuyordu (Özcan, 2010). Atıf Ural, Ziya Nur'un da yardımıyla Ankara'daki Nur talebeleriyle tanışmıştı. 1954/55 yılında, sınıf arkadaşı olan Mustafa Cahit Türkmenoğlu (1930-2007) ile bir ev tutup haftada iki gün dışa açık ders yapıyor ve sürekli okuyorlardı. Bu dershaneden sonra Ankara'da dersaneler kesintisiz sürmüştür (Çeşitcioğlu, 2010). Kısa zamanda nur talebeleri arasında benimsenen ve abi diye anılmaya başlayan Atıf Ural 1960'a doğru gelindiğinde Ankara'daki Nur talebelerinin mânevî lideri konumuna gelmiş bulunuyordu. Hukuk Fakültesi'nden mezun oluncaya kadar Ulucanlar, Nizip Apartmanı, Artukoğlu ve en son olarak da Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde yer alan medreselerde kalmıştır (Çeşitcioğlu, 2021).

Demokrat Parti zamanında inançlı insanlar biraz rahatlamış olsalar da Bediüzzaman Said Nursi ve Nur talebeleri bu rahatlığı pek fazla hissetmemişlerdir. Zaman zaman gazetelerde “Falan yerde Nurcular ayin yapıyor, Nurcular ayin yaparken yakalandı” gibi haberler neşrediyordu. Bu yayınlar sebebiyle genellikle üniversite öğrencilerinin kaldığı, Bediüzzaman'a ait Risale-i Nur eserlerinin okunduğu, medrese veya dersane adı verilen öğrenci evlerine sık sık baskınlar yapılırdı. 1956'da Afyon Mahkemesi Risale-i Nur eserlerinin tamamının beraatına ve sahiplerine iadesine karar vermiş olmakla birlikte, bir

yerde Bediüzzaman'a ait küçük bir eser görülse, hemen şikâyet edilir; emniyet de bunun takibatını yapardı. Bu takibatlar sonucunda Atıf Ural da birçok sefer karakola çağırılıp ifadesi alınmış, ancak mahkemeye sevk edilmemiştir. Ankara'da "Nurcu" denilince ilk akla gelen isim Atıf Ural olduğundan baskınlarda genellikle polisin ilk sorusu "Atıf nerede?" şeklinde olurdu. Hatta bir defasında Atıf orada olduğu halde arkadaşları "Yok burada!" deyince polisler geri dönüp gitmişler. Bir başka seferinde ise polis sabah namazı sırasında baskın yaptığında yine Atıf'ı sormuş, ancak o sırada Atıf Lâdik'te ağabeyi Kemal Ural'ın yanında bulunuyordu. Nezarete olduğu bir gün polisler Atıf'a "Nedir bunlar? Nedir bu *Gençlik Rehberi*?" diye bağırılmışlar; o da sükûnet içinde onlara "Gençlik hiç rehbersiz olur mu?" diye cevap vermiş. Ağabeyinin ifadesiyle Atıf Ural "İmanı şaha kalkmış, fakat sakin, kadere teslim bir kuzu gibiydi." (Özcan, 2010, s. 52).

Atıf Ural bir ara Türkçülüğüyle bilinen H. Nihal Atsız'la karşılaştığında kendisine "Kürt Said'de ne buluyorsunuz?" diye sormuş, o da "Kur'an'ın en güzel tefsirini yapmıştır" şeklinde cevap vermiş (Nurnet, 2018), böylece Kur'an'a olan inancını ve Bediüzzaman'a olan bağlılığını açık ve net bir şekilde ortaya koymuştur.

1958 yılında Risale-i Nurlar basılıp neşredildiği bir zamanda Nazilli'de Nur talebeleri ders yaparken basılıp yakalanınca yine gazeteler "Nurcular ayin yaparken yakalandı" şeklinde yaygara yapmaya başlamışlardı. Bu yaygaralar esnasında Bediüzzaman'ın şah ve padişah gibi yaşadığı, peygamberlik iddiasında bulunduğu, tarikat şeyhliği yaptığı gibi iftiraları da gündeme getirmişlerdi. Bu duruma çok üzülen Bediüzzaman talebelerine "bunlara bir cevap yazın" deyince onlar da "Zaman tarikat zamanı değil hakikat zamanıdır" başlıklı bir mektup yazıp, Ankara'da matbaada çoğaltılıp apartman kapılarından içeri bırakılmak suretiyle her tarafa dağıtılmıştı. Bu mektubun görülmesi üzerine mektubu yazan Tahiri, Zübeyr, Ceylan, Bayram, Rüştü Çakın, Sungur, İstanbul'da bulunan Mustafa Cahid Türkmenoğlu, M. Emin Birinci, mektupların yarısını Isparta'ya götüren Cemaleddin Günel ve Ahmed Kalgay Ural isimli on Nur talebesi Ankara'da tutuklanıp Ulucanlar Hapishanesine atılmışlardır. Ankara Davası diye bilinen bu mahkemede ismi geçen bu on kişi 65 gün tutuklu kaldıktan sonra beraat etmişlerdir. (Çeşitcioğlu, 2021). Atıf Ural da bu mahkemede yargılanmış, diğerleri gibi o da ceza almamıştır (Özcan 2010; Nurnet, 2018).

1959 yılında neşriyat işlerinde sona doğru gelirken Atıf Ural, Kastamonu'da hâkim A. Cemal Tümer'in (ö.1980) kızı ve *Tarihçe-i Hayat*'ta Bediüzzaman'la beraber aynı fotoğraf karesinde yer alan dinler tarihi hocası Prof. Dr. Günay Tümer'in kız kardeşi Aydoğdu hanımla evlenmiştir. Aydoğdu hanım evlilik tarihini 1959 olarak vermektedir (Şahiner, 2008, Özcan, 2010).

Atıf Ural Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan sonra Batman/Sason, Mardin/Nusaybin ve Kastamonu/Bozkurt ilçelerinde savcı yardımcılığı görevinde bulunmuştur (Şahiner, 2008, Özcan, 2010; nurkoy, 2017).

Atıf, müteaddit defalar Bediüzzaman'ı ziyaret etmişti. Ağabeyine yazdığı bir mektubunda, "Abi, Üstad'a giderken altı sorum vardı, onları ben sormadan tek tek cevapladı." diye yazmıştı. Yine bir arkadaşıyla ziyaretinde Bediüzzaman'ın ellerini öpmek istemişler, o da onlara "El öpmekten ne çıkar?" deyip ellerini kitap gibi tutarak, "Okuyun! Okuyun!" demişti. Atıf sonradan bu olayı, "Güllerin Hayatı" başlığı altında bir öykü haline getirerek neşredilmek üzere ağabeyinin çıkardığı *Şûle Dergisi*'ne göndermiştir (Özcan, 2010).

1966 yılında Bozkurt savcısı iken Ankara’da ağabeyi Kemal Ural’ı ziyarete gelmiş ve bu arada siyatik rahatsızlığı sebebiyle fizik tedavi almaya başlamıştır. Tedavi esnasında kendisinde bir tuhafılık hissetmiş, Kemal Ural’a “Abi bak çenemde bir tuhafılık var mı?” demişti. Bunu fizik tedavi doktoruna da söylemiş; ancak o “bizde olur öyle şeyler” deyip pek üzerinde durmamıştı. Daha sonra kendisini hastaneye götürdüklerinde karşılarında aynı zamanda bir nur talebesi olan nöbetçi Dr. Mehmet Akay’ı bulmuşlardı. Muayene neticesinde tetanos hastası olduğu ortaya çıkmış; ancak teşhiste bir hayli geç kalınmıştı. Kendisinin şikâyet ettiği durumların tetanos belirtisi olduğu fark edilseddi hastalığın erken döneminde tedaviye başlama imkânı olacaktı. Bütün çabalara rağmen Atıf Ural kurtarılamayarak 18 Eylül 1966’da Ankara’da 33 yaşında iken vefat eder. Cenazesini ağabeyi Kemal Ural ile Bayram Yüksel yıkarlar ve Cebeci kabristanına defnederler. Onu kabrine indiren de Bediüzzaman’ın daimi hizmetkârlarından Tahiri Mutlu olmuştur (Özcan, 2010). Bediüzzaman Risale-i Nur’un neşir hakkını bir vasiyetname hazırlayarak on iki talebesine vermiştir. Atıf Ural da bunlardan birisidir (Nursi, 2012a).

Atıf, Risale-i Nuru çok güzel okurdu. Sesi ve okuyuş tarzı çok etkileyiciydi. Osman Yüksel Serdengeçti onun bu içten ve etkili okuyuşunu “Eğer Nurcuların hepsi Atıf gibi okusa, herkes Nurcu olurdu!” sözüyle dile getirmiştir (Özcan, 2010).

Ağabeyi Kemal Ural’ın kendisiyle ilgili bir hatırası şöyledir: Kahvaltı yapıyoruz. Zeytin ve çay var... Bir ara “Abi ne yapıyorsun?” dedi. Ağzına birer birer alarak, başladı o benim çıkardığım zeytin çekirdeklerini yeniden sıyırmaya... Ama öyle şefkatle söylüyor ki “Abi ne yapıyorsun?” diye, nefis bir acı duymuyor... Atıf, nimete saygıda “takva”yı öğretiyordu bana... Atıf’taki değişim çok etkiliyordu beni. Ondaki ihlâsı, içtenliği gördükçe, inan ona talebe olmak istiyordum (Özcan, 2010).

Görünür olmayı, öne çıkmayı ve önde yürümeyi sevmezdi. Biri atılıp öne geçmek istese, hemen geri çekilir, o kişinin öne geçmesini sağlardı (Özcan, 2010).

Mezun olduğu Hukuk Fakültesi’ni dört yılda bitirebilirdi. Fakat o dört yıllık fakülteyi on yılda bitirdi. Onun temel amacı fakülteyi bitirmek değil, iman hizmeti yapabilmektir. Rahatlıkla üniversite öğrencileriyle irtibat kurabilmek için bilerek okulunu uzattı ve bu süre içinde hem Risale-i Nur’un neşriyle ilgilendi, hem de birçok üniversite öğrencisinin Risalelerle tanışmasını sağladı. Bu çok önemli bir fedakârlıktı.

Atıf Ural, Bediüzzaman’ın “hiç kimsenin minneti altında kalmamak” düsturuna hassasiyetle riayet ederdi. Neşriyat paralarının bir kısmı kendisinde olduğu halde en sıkıntılı zamanlarında bile şahsı adına bu paralardan harcama yapmamış, hatta neşir için başkalarından borç para aldığı halde kendisi için borç para dahi talep etmemiştir. Ulucanlar’daki dershanede kalırken bir gün parası tamamen tükenmiş ve aç kalmıştı. Yiyecek olarak dershanede az miktarda un kalmıştı. Bu unun içine su dökerek onu hamur haline getirmiş, sonra da gazocağında pişirerek yemiştir. Daha sonraki anlatımlarında bu yemeği, “Bana o kadar lezzetli geldi ki, târif edemem” şeklinde değerlendirmiştir (Özcan, 2010).

Atıf Ural’ın iki kızı vardır. 1962 yılında dünyaya gelmiş olan Ayşe Betül, Jeolog Muhsin Sezen’le evlenmiş, ancak o babası kadar da yaşayamadan 1990 yılında vefat etmiş ve babasıyla aynı mezara defnedilmiştir. Diğer kızı Binnur ise Prof. Dr. Mehmet Cebeci ile evlidir.

2. Neşriyat Hizmeti

Bediüzzaman 1951 yılından itibaren Risale-i Nurların yeni harflerle basılmasını istemiş, bu konuda talebelerini teşvik etmiştir. Bunun üzerine İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencilerinden Muhsin Alev bazı arkadaşlarıyla birlikte *Gençlik Rehberi* adlı eseri bastırmış; bu kitabın basılması İstanbul'da Bediüzzaman ve talebeleri hakkında Gençlik Rehberi mahkemesinin açılmasına sebep olmuştu. 1952 yılında Samsun'da Büyük Cihad Gazetesinin bir yayını üzerine bir dava, 1953 yılında ise Isparta'da başka bir dava açıldı. Arada bazı küçük risaleler basılmış olsa da bu mahkemeler büyük kitapların basılmasını engelliyordu. Sekiz sene devam eden Afyon mahkemesi, Din İşleri Müşavere Kurulu'nun Risale-i Nur'un imanî ve İslâmî eserler olduğuna dair raporunu esas alarak 1956 yılında Bediüzzaman ve öğrencilerinin beraatına, Risale-i Nur'un da iadesine karar verince (Şahiner, 1979), Bediüzzaman Risalelerin öncelikle Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından basılmasını arzu etti. Atıf Ural ve Mustafa Cahit Türkmenoğlu'nun bu konuda resmî müracaatları oldu. DP milletvekili Dr. Tahsin Tola (1911-1983) da bu hususta aracılık yaptı. Ancak çeşitli engeller sebebiyle Risalelerin Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından basılması gerçekleşmedi (Şahiner, 1979; Kaygusuz, 2005; Okur, 2017). Durum böyle olunca Bediüzzaman, Dr. Tahsin Tola, Atıf Ural ve Mustafa Cahit Türkmenoğlu'na "bu azim sevap onlara nasip olmayacak, siz basacaksınız" diye talimat verdi. Bu talimat üzerine rahmetli Tahsin Tola, *Sözler* kitabının kâğıdını temin işini üzerine aldı. Atıf Ural, ağabeyi Kemal Ural ve Mustafa Türkmenoğlu da eserin basılması için harekete geçtiler (Şahiner, 1979; Çeşitcioğlu, 2021). Ortaya çıkan ilk problem Risalelerin Osmanlıca'dan yeni harflere çevrilmesinde oldu. Bu da imlâ ve yazım şekliyle ilgiliydi. Bediüzzaman bu konuda kendilerini "çok üzerinde durmayın, aşırı gitmeyin" diyerek ikaz etti. Neticede M. Nihat Özön'ün *İmla Kılavuzu* adlı eseri esas alınarak Osmanlıcadan yeni harflere çevrilme problemi çözülmüş oldu (Çeşitcioğlu, 2021).

Atıf Ural *Sözler*'i okuyor, Türkmenoğlu Osmanlıca aslından takip ediyor, binbaşılıktan ayrılan Hayri Bey ise daktiloda yazıyordu. Bediüzzaman basım için acele edince, *Sözler* kitabı 23. Söz'e kadar Yıldız Matbaası'nda, 33. Söz'e kadar da Doğuş Matbaası'nda iki cilt olarak basılıp kendisine arz edilmiştir. Ankara vaizi Said Özdemir de, memuriyet ve aile işlerinden arta kalan zamanlarda tashih ve basım işlerinde onlara yardımcı oluyordu. Özdemir daha çok *Sözler*'in birinci cildinin hazırlanmasından sonra devreye girmişti (Çeşitcioğlu, 2021). İşlerin yoğun olduğu zamanlarda Bediüzzaman, daimi hizmetkârlarından Tahiri Mutlu ve Ceylan Çalışkan'ı da onlara yardım etmeleri için üç aylığına Ankara'ya göndermişti (Çeşitcioğlu, 2021). Mehmed Kırkinci Hoca da Erzurum'dan gelip Ankara'ya geldiğinde bir süre burada kalmış; bu müddet zarfında Risalelerde geçen Kur'an hattı metinlerinin, özellikle hadislerin tashihini gerçekleştirmişti (Kırkinci, 2013). Bu arada Türkiye'nin farklı yerlerinden gelip birkaç günlüğüne tashih ve dizgi işlerine yardımcı olanlar da olmuştu.

Tashih ve dizgi işlerinin yapıldığı yer Ulucanlar mevkiinde birkaç Nur talebesinin kaldığı iki odalı küçük ahşap bir evdi. *Sözler*'i basabilmek için gece gündüz nöbetleşe durmadan çalışıyorlardı. Yorgun düşenler, evin çatı katında yatıp dinlenirdi. Bediüzzaman'ın fedakâr talebeleri büyük bir mahrumiyet ve zaruret içinde mesailerini bu şekilde sürdürüyorlardı. Sabahları, herkesin istihkakı ancak üç-beş tane zeytinle, üçer bardak çaydı. Öğle ve akşam yemekleri de genellikle şehriye çorbasıydı.

Sözler'in tashihinin yapıldığı sırada Samsun/Vezirköprü'de görevli olan Kemal Ural, Atıf'ı ziyaret için Ankara'ya gelmiş; Medreseye girdiğinde herkes diz çökmüş *Sözler*'in

tashihiyle meşgul olduğunu görmüştü. Hemen Kemal Ural bir köşeye çekilip oturdu Ancak on-on beş dakika geçtikten sonra Atif ağabeyine “Abi, hoş geldin!” demişti (Özcan, 2010, Düzdağ, 2021). Ne Kemal kendisini ayağı kalkıp karşılamadı diye kardeşi Atif’a serzenişte bulunmuş, ne de Atif ağabeyini ayakta karşılamayıp işine devam etmesi sebebiyle ağabeyinin menfi bir düşüncele kapılacağını düşünmüştür. Bu durum her iki taraf için hizmet ve hakikat bağımlılığının, nefsi ve benliği feda edişin bir göstergesi olarak değerlendirilmelidir.

Sözler kitabı on altı sayfadan oluşan formalar şeklinde basılıp formalar belli sayıya ulaşıncaya, Bediüzzaman’a tashih için ulaştırılıyordu. Tashihten gelen formalar gözden geçirilip son baskı için matbaaya veriliyordu. Basılan formalar tedbir gereği saklanıyordu (Çeşitcioğlu, 2021). *Sözler* kitabı 1957 yılında ilk defa iki cilt ve yedi yüz sayfa halinde Ankara’da basıldı. Kitabın iç kapağında, “Neşreden: Hukuk Fk. Talebesi: ATIF URAL” yazılıydı. *Sözler* ve diğer eserlerin ilk baskılarının tamamına yakını günümüzde Bediüzzaman’ın Isparta’daki evinde ve Risale-i Nur adına kurulan bazı vakıf merkezlerinde sergilenmektedir. İlk eserlerde naşirler kısmına Mustafa Türkmenoğlu’nun ismi özel olarak yazılmamıştır. İleride gelebileceği makamlara engel olabileceği düşüncesiyle adının yazılmasını bizzat kendisi istememiştir (Çeşitcioğlu, 2021).

Bediüzzaman, eserlerinin yeni harflerle neşrini talep ettiğinde Atif Ural, Hukuk Fakültesi’nin üçüncü sınıf öğrencisiydi. Risale-i Nurların neşrini gerçekleştirmek ve Üniversite öğrencileriyle irtibat kurup onların Nur dairesine girmelerini sağlamak için tahsilini uzatmaya karar vermiş, dört yılda bitirebileceği okulunu on yılda tamamlamıştır. Atif Ural çok dikkatli ve becerikli bir insandı. Risalelerin basım işlerinde takım lideri gibi çalışıyordu. Bediüzzaman imlâ kuralları konusunda talebelerini serbest bırakmakla birlikte Risalelerin tek bir kelimesini bile değiştirmelerine izin vermemiştir. Risaleler basılı olarak Bediüzzaman’a ulaştırıldığında sevinçten uçarcasına, “bugün Risale-i Nur’un bayramıdır” demiştir (Şahiner, 1979; Çeşitcioğlu, 2021).

Atif Ural ve arkadaşlarının 1957’de iki cilt halinde bastırdıkları *Sözler* kitabının kapakları

Sözler’den sonra sırasıyla *Mektubat*, *Lem’alar* ve *Şualar* basıldı. Her kitap basılıp Bediüzzaman’a takdim edildiğinde “bu da basılsın ben ahirete gideceğim” diyordu. Bediüzzaman Risalelerin tek tek neşrinden dolayı fazlasıyla memnun olmuş, bu neşri gerçekleştiren Atif Ural ve arkadaşları için şu duada bulunmuştur:

Bismillâhirrahmânirrahîm

Yâ Allah, Yâ Rahmân, Yâ Rahîm, Yâ Ferd, Yâ Hay, Yâ Kayyûm, Yâ Hakem,
Yâ Adl, Yâ Kuddûs.

İsm-i Âzâmın hakkına ve Kur'an-ı Mu'cizü'l- Beyânın hürmetine ve Resûl-ü Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâmin şerefine.. Beşbin nüsha bastıran Atf ve Tillolu Said'i ve mübarek yardımcıları ve Risale-i Nur talebelerini Cennetü'l-Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin... Ve hizmet-i îmâniye Kur'aniyede daima muvaffak eyle. Âmin... Ve defter-i hasenatlarına *Mektûbat Mecmûası*'nın herbir harfine mukabil bin hasene yazdır. Âmîn... Ve Nurların neşrinde sebat ve devam ve ihlâs ihsan eyle. Âmin...

Yâ Erhamerrâhimîn!.. Umum Risale-i Nur Şâkirdlerini iki cihanda mes'ud eyle. Âmin... İnsî ve cinnî şeytanların şerlerinden muhâfaza eyle. Âmin... Ve bu âciz ve biçâre Said'in kusurâtını affeyle. Âmin...

Umum Nur Şâkidleri nâmına

Saîd Nursî (Nursi, 1957)

Risale-i Nur eserleri ilk baskılarından sonra müteaddit defalar basılmıştır. Ancak bu eserlerde “Beşbin nüsha bastıran Atf ve Tillolu Said” ifade yerine “bu mecmuayı bastıranları” (Nursi, 2012d 1041; (2012b, 384; 2012e, 918), “bu Mektubat'ı bastıranları” (Nursi, 2012c, 680) ifadeleri kullanılmıştır.

Temel eserler basıldıktan sonra 1958 yılında *Tarihçe-i Hayat*'ın basım hazırlıklarına geçilmiştir. Atf Ural bu eserin Önsöz'ünün o sıralarda Medine'de ikamet etmekte olan Ali Ulvi Kurucu (1922-2002) tarafından yazılması düşüncesini dile getirmiş; Bediüzzaman bu fikri uygun bulunca Atf Ural, Ali Ulvi Kurucu'ya şöyle bir mektup yazmıştır:

Günümüzün Mehmed Akif'i Aziz ve Muhterem Ali Ulvi Ağabeyimiz!.. Ben sizin ruhunuza âşık oldum. Bu aşkımin başlangıcı şöyledir:

İslâm'ın Nuru mecmuasındaki Türk gençliğine hitaben yazdığınız şiirlere kendimi muhatap olarak kabul etmiştim. Yıllardır o şiirler benim mürşidim olmuş, karanlık gönlüm o nurdan meş'alelerin ışıkları ile dolmuştu. Allah'a giden yolları, o meş'alelerin ışığında buldum. Rabbim bana, Risâle-i Nur Külliyyatından feyiz almak lütfunu ihsan etti. Bu yüzden ömrümü, heder olmaktan kurtaran Rabbime şükürden acizim. İnsanlığın imanını kurtarmayı gaye edinen bu mukaddes dâvânın naçiz bir neferi olmayı kendime ideal olarak seçtim. Ömrümü bu yüce dâvâyâ vakfettim. Çünkü siz şiirlerinizde bana şu şekilde hitap ediyordunuz:

Nurlu genç; her ne kadar cismen uzaksam senden,

Şair oldum, ebedi ruhumu sana yaktım ben...

...

Bir asîl at gibi şahlan, vurulan gemleri kır!

Nerde hakkım diye bir kerrecik olsun haykır!..

Sizden, bu irşadı duyduğumdan beri, ömrümü;

Bir asil at gibi şahlanmaya ve 'nerde hakkı',

Diye seslenmeye vakfettim. Evet, siz bana:

“Hep nur senin iman dolu kalbindeki mihrâb,

Kandil olamaz ufkuna dünyadaki mehtâb...

...

İnsanlığı kurtarmaya candan çalışanlar,

Rabbim takacaktır size cennette nişanlar...

diyordunuz. İnşallah; bu aciz kardeşiniz -bütün aczine rağmen- yüce dâvânın mukaddes bayrağını elinden bırakmayacaktır.

Yukarıda size 'Risâle-i Nur Külliyyatı'nı okumak saadetine erdim.' demiştim. Evet, burada bazı kardeşlerle birlikte; sebab-i feyzimiz Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin şahsiyeti, dâvâsı ve eserleri hakkında bir "*Tarihçe-i Hayat*" hazırladık. Basılmak üzeredir. Yalnız, gönlüm, bu eserin önsözünü sizin yazmanızı arzu ediyor. Bu arzu, mukavemeti imkânsız bir hamle halinde, beni size rica etmeye zorluyor. Bu arzumu, kardeşlere açıklayınca bana, 'Sen Ali Ulvi Bey'i tanıyor musun?' dediler. Kendilerine 'Elest bezminden...' dedim. Kendimi tutamayıp ağladım. Onlar da benimle ağlamaya başladılar.

İşte Muhterem Ağabeyimiz, bu satırlarla size gönül derdimi anlatmaya çalıştım. Bendenizin ve bilumum kardeşlerimizin bu samimi ricamızı kabul buyurmanızı istirham eder, huzur-u Habib-i Kibriyâda dualarınızdan bizi dûr etmemenizi rica ederim. (Düzdağ, 2021, 3:213-214)

Ali Ulvi Kurucu, Atıf Ural'ın bu mektubunun gönlünü yaktığını söylemekle birlikte özür beyan ederek kendisine şöyle bir cevap yazar:

"Aziz kardeşim, böyle bir kitaba ön söz yazmak için evvela bu zatın eserlerini görüp okumam; cihadını, şahsiyetini, neler yaptığını bilmem ve başından neler geçmiş, bunları görmem lazımdır. Ben ancak *Sirâcunnûr*, *Asa-yı Mûsa* adlı iki kitabını okuyup hayran oldumsa da incelemedim. Fikir beyan edecek kadar malumatım yoktur. Bu insan çok iyi bir insandır, eserleri faydalıdır, alın okuyun, diye yazmak da önsöz olmaz..."(Düzdağ, 2021, 3:214)

Atıf Ural, Ali Ulvi Kurucu'nun mektubunu alır almaz, hemen bütün Risale-i Nur Külliyyatını temin eder ve tayyare postası ile gönderir. Medine Postanesi'nden Kurucu'ya "Büyük bir paketin var, kendin alman lazım" diye haber gönderirler. Kurucu, gidip Külliyyatı alır, büyük bir hayranlıkla Külliyyatı hızlı bir şekilde okur. Okumasını bitirdiği zamanki hissiyatını şöyle anlatıyor:

Evvela Üstad'ın imanına, İslam'a, Kur'an'a olan aşkına hayran kaldım. Davaya olan iman, sade bir inanç olarak kalmıyor. Bir aşk, bir ideal haline geliyor. Bu uğurda çalışmak, ölmek fedakârlığı bu zatta var. Çocukluğumdan beri, yıllardır, dedemde, amcamda, babamda, sonra hocalarımda gördüğüm çırpınış bu zatta da var. Eserlerin mütalaasına daldım. Notlar alıyorum, derinleşiyorum, fakat doymuyorum. Şu esere de bakayım, bunu da okuyayım derken, zaman geçiyor. *Tarihçe-i Hayat* kadar bir kitap yazsam, yazabilirdim. O kadar geniş bilgiye, aynı zamanda aşk ve heyecana sahip olmuş idim. Hasan-el Bennâ'da, Mustafa Sabri Efendi'de, Ebü'l Hasan Nedvî'de gördüğüm aşkı, heyecanı, gayreti, çırpınışı, bu zatın eserlerinde de görüyordum. Bir de Risale-i Nurların hayretime mucip olan, ruhumu yakan, beni kendisine âşık eden bir tarafı vardı ki, Üstad bu eserleri, hapiste, irka' suretiyle yani dikte ettirerek yazdırıyordu... Ben ise

kütüphanede bulunuyorum, önümde binlerce kitap var, eser yazamıyorum. O hapiste bunları yazıyor... Bu eserleri yazan insan, İlâhî bir te'yide mazhar oluyor ki, yanan bir gönülden çıktığı için, okuyan insanların da gönlünü yakıyor, imanlarını alevlendiriyor. (Düzdağ, 2021, 3:214-215)

Ali Ulvi Kurucu, gerek Külliyyatı okurken sadece manen etkilenmekte kalmamış Bediüzzaman iki defa rüyasına girmiştir. Birinci rüyasını şöyle anlatıyor:

O günlerde, henüz yazmaya hazırlanmak üzere Risaleleri mütalaa ettiğim sırada bir rüya görmüştüm. Bu rüya bana çok tesir etti. O zamandan beri Üstad, bir mücahid, bir fikir, iman, aşka ve heyecan adamı olarak gönlümün maşuku oldu. Rüyamda dediler ki: Bugün Üstad Bediüzzaman'ın konferansı var. Konferansın mevzuu şudur:

“İslam nedir? Kur'ân-ı Kerim nedir, neden indirilmiştir? İslâm Peygamberi kimdir? Ne için Hak tarafından gönderilmiştir? Yirmi üç senelik peygamberlik hayatı boyunca neler yapmıştır? Neler bırakıp gitmiştir? Ümmetinden neler bekliyor?”

“Mevzu bu imiş... Konferans salonuna girdim. Sultanahmet Camiine benzeyen çok muhteşem ve nurani bir mekân... Pencerelelerinden deniz gözüktüyor. Fakat Allah'ım şahiddir, aynen söylüyorum: Sultanahmet Camiinden 15-20 kere daha büyük... Vardım ki, salon hıncahınc dolmuş. İğne atsan yere düşmeyecek. Cemaat hemen hemen tamamen gençlerden ibaret... Genç bir nesil...”

Kurucu ikinci rüyasını şöyle anlatıyor: “O günlerde bir gece rüyada Üstad Bediüzzaman Hazretlerini gördüm. Rü'yânın safahatı şöyleydi: “Üstad, oturdukları yerde konuşuyorlardı. Sanki vaaz veriyorlar ve ders okutuyorlar gibi, bir fikrin telkinine çalışıyorlar gibi tavır ve hareketlerle sohbetlerine devam ediyorlardı. Fakir, salona girince ayağa kalktılar, beni yanlarına çağırdılar. Sağ taraflarına beyaz bir çarşaf serdikten sonra fakiri kucaklayıp şu şekilde hitap ettiler: ‘Sen bugünden itibaren en aziz kardeşlerimden oldun. Bundan böyle dualarımın başındasın. Bu beyaz çarşafı senin için hazırlamıştım. Sen buraya oturacaksın.’ Uyandığımda, varlığımın her zerresinin nura gark olduğunu hissettim. Günlerce o manevi, İlâhî tesirin altında kaldım. (Düzdağ, 2021, 3:215)

İşte o günlerde Atıf Ural'dan şöyle bir telgraf gelir:

“Muhterem Ağabeyimiz, *Tarihçe-i Hayat* dizildi. Matbaa bütün kurşunlarını bu kitap için bağladığını, matbaasının çalışamaz olduğunu söyleyerek şikâyet ediyor. ‘Bu Önsöz gelecekse gelsin, gelmezse kitabı basacağım.’ diyor. Lütfen Önsöz'ü yazıp gönderiniz.”

Bunun üzerine Kurucu çalıştığı daireden bir haftalık izin alır. Sabah namazını Harem-i Şerif'te kılar. Evine gider, masa başına oturur. Ruhunu ve gönlünü vererek Önsöz'ü yazmaya başlar. Yirmi dört saat içinde nesrin en güzel örneklerinden biri olan *Tarihçe-i Hayat*'ın 19 sayfalık Önsöz'ünü tamamlar ve postaya verir. Yazımının en az bir hafta süreceğini düşündüğü Önsöz'ü bir günde bitirip ertesi günü sabahleyin dairesine çalışmaya gittiğinde arkadaşları “Hayırdır inşallah?” deyince “İşim bitti, geldim, elhamdülillah.” diyerek onlara cevap verir. Kurucu “Bu Önsöz'ün İlâhi bir te'yide mazhar olduğuna, Cenab-

ı Hakk'ın kolaylık verdiğiğine kailim." diyerek bu Önsöz'ün önemine dikkat çeker (Düzdağ, 2021, 3:216). Atıf Ural da gelen Önsöz'ü hemen matbaacıya götürür ve *Tarihçe-i Hayat* eksiksiz olarak basılır.

Bediüzzaman, talebelerinin hazırladığı *Tarihçe-i Hayat*'ta eski lahika mektuplarını ya çıkartır veya tashih ederek koydururdu. "Şu paragraf şuraya kadar çıkartılacak" diye işaret koyar ve orası çıkartılırdı. Tashih ederken doğrudan şahsına ait yazılanları çıkartıp, yerine şahsı üzerinden hizmete ait kısımları eklettirirdi. Ülke dışından gelen dost mektuplarını da hakikat ve hizmete uygun hale getirip o şekilde basılmasını istemiştir. Nur talebelerinden birisi *Tarihçe-i Hayat*'a Bediüzzaman'ın resminin konulmasına karşı çıkmış. Atıf ve diğer arkadaşları konulmasından yana tavır takınmışlar. Sonunda karar için durumu Bediüzzaman'a sorunca Eski Said'e ait fotoğrafların portre halinde konulmasını dile getirmiş (Özcan, 2010). Bu sırada Abdülkadir Badıllı'dan Said Özdemir'e Üstada ait diye iki fotoğraf gelir. Bu resimler pos bıyıklı ve tombiş yüzlüydü. İlk *Tarihçe-i Hayat*'a ikisi de Üstad diye konulup basılmıştı. Bediüzzaman bu resimleri görünce, önce Sofya Ataşeliğinden verilen pasaporttaki resme sonra *Tarihçe*'deki resme bakıp, "Bu Said değil kardığım, bu ben değilim!" diyerek resminin olduğu iki sayfayı yırtmış ve yerine şimdiki *Tarihçe*'lerde bulunan kalpaklı resminin basılmasını istemiştir. Fakat bu arada otuza yakın yanlış resimli *Tarihçe*'nin dağıtılmasına engel olunamamıştır.

Bediüzzaman Atıf Ural'ı çok sever, ziyaretçilerine ondan sitayişle bahseder ve "Atıf masonların belini kırdı" derdi. *Tarihçe-i Hayat*'ta Atıf'dan övgüyle bahsetmektedir: "Risale-i Nur'un mesleği ise; vazifesini yapar, Cenâb-ı Hakkın vazifesine karışmaz. Vazifesi tebliğdir; kabul ettirmek, Cenâb-ı Hakkın vazifesidir. Hem, kemiyete ehemmiyet verilmez. Sen o havalide bir tek Atıf'ı bulsan, yüzü bulmuş gibidir; merak etme. Hem mümkün olduğu kadar, hariçten gelen böyle ilişmelere ehemmiyet verme. Fakat ihtiyat ile bu atalet mevsimi ve gaflet zamanı ve derd-i maîşet iptilası zamanında, cüz'î bir iştilal de ehemmiyetlidir. Tevakkuf değil, muvaffakiyetsizlik, mağlûbiyet yok, Risâle-i Nur'un her tarafta galibane fütuhâtı var." (Nursî, 2012e, s.386).

Tarihçe-i Hayat'ta Atıf Ural'ın başını çektiği neşir hizmetleri şöyle anlatılır:

Ankara'da üniversiteli talebeler ve muhterem hamiyetperver zatlar, Risale-i Nur mecmualarını matbaalarda tab ile her tarafa neşrine, bilhassa yeni harfle istifadeye muntazır kitlenin ellerine ulaşmasına çalıştılar. Risale-i Nur'un külli neşriyatını genç mekteplilerin deruhte etmeleri, bu hususta büyük fedakârlıkları, bu millet için büyük bir saadet oldu. Bir senede Ankara gibi bir yerde bu hizmetiniz 10 senede ancak yapılacak bir hizmettir. Çünkü hiçbir şahsi menfaat talep etmeden, yalnız rızayı ilahi için hareket etmeleri onların, bu asil milletin hakiki evlatları olduğunu gösterdi.! (Nursi, 2012d, 836).

Atıf Ural evlenince, Mustafa Türkmenoğlu henüz tamamlanmamış olan basım işlerini yürütmekte bir hayli zorlanır. Bunun üzerine Said Özdemir vaizlik görevinin dışındaki tüm zamanını matbaada geçirmeye başlar (Çeşitcioğlu, 2021).

Atıf Ural ve arkadaşları bu kitapları basarken Ankara'da tanıdıkları kişilerden borç para almışlar, kitapların basımını bu paralarla gerçekleştirmişlerdir. Daha sonra aldıkları borçları peyderpey sahiplerine ödemişlerdir. Bazen aç kalmışlar, fakat neşir için kenarda tutulan paraya el sürmemişlerdir.

3. Dostlarının Dilinden

Nusret Kocabay (1931-2018), gençliğinde tarikat ehli olarak halife olmuş, taç giymiş, müritleri olmuş bir İslâm alimidir. Ankara'da askerliğini yaparken Atıf Ural vasıtasıyla Risale-i Nur'u tanımış, ondan çok etkilenmiş ve o günden itibaren hayatını Nur hizmetine adanmıştır. Nusret Hoca, kendisi hakkında "şeyhin şeyhi" makamında olan Atıf Ural'ı, "Sadakat, sebat, metanet, uhuvvet ve mahviyet hususunda ben onun gibi bir insan görmedim. Onun hali bana mürşid oldu" sözleriyle yad eder (Özcan, 2010).

Risale-i Nur'un avukatlarından ve Atıf Ural'ın Ankara Hukuk Fakültesi'ndeki alt dönem arkadaşlarından, Av. Gültekin Sarıgül (1937-?), haftalık *Yeni İstiklâl Gazetesi*'nde Atıf Ural hakkında şunları yazmıştır:

"Âtıf Ural, benim karşılaştığım ilk ihlâslı Müslüman tipini temsil etmekte idi. Âtıf'ın bana en çok tesir eden tarafı, tevazuu idi. Eşsiz bir tevazuu numunesi, son derece itidal sahibiydi. Âtıf Ural, fevkalâde ferağat sahibiydi. Gerçi onun bu vasfı, Üstadının numune olan hayatından ve onun gönüllere nüfuz eden telkinlerinden geliyordu. Âtıf, tanıdığı Müslümanlardan, sonradan ödenmek üzere borç para almış, kulübeciğinde riyazet erbabının ancak yapabileceği âzamî iktisat tahtında gece-gündüz çalışmış, eski taş basmalardan risaleleri daktilo etmiş ve evvelâ *Sözler*'in neşrine muvaffak olmuştu. Arkadan *Mektubat* ve *Lem'alar* neşredilmişti. Bütün bunların neşri ve tevzii, onun beş senesine mal olmuştu. Hürriyet-i diniyenin çok kayıtlar altında bulundurulmakta devam ettiği o günlerde, bu tarz bir neşriyat işini deruhte etmek, âzamî feragat ve cesaret işiydi. Âtıf'la iki seneye yaklaşan arkadaşlığım bana çok şeyler bahşetmiştir. Kendisinin sâlik bulunduğu mukaddes dâvânın yolcuları saflarına beni ilk defa o çağırmişti. Bana mânevî ağabeylik etmişti. En hüznü anlarımda onunla karşılaşmam, kifayet ederdi. Zira o, her yere kendi havasını getiriyordu" (Sarıgül, 1996, 273, 8-9).

Erzurum'da Risale-i Nur hizmetlerini başlatan, özellikle üniversite öğrencilerini mantıklı açıklamalarıyla Risale-i Nur'a meftun eden Mehmed Kırkinci Hocaefendi (1928-2016), Ankara'da Risalelerin basım hazırlıklarının yapıldığı sırada Atıf Ural ve arkadaşlarına bir müddet misafir olmuş ve Risalelerin Arapça ibareleri, özellikle hadis metinlerinin yazımı konusunda tashihlerde bulunmuştur. Kırkinci'nin Atıf Ural hakkındaki değerlendirmesi şöyledir: "Üstad'ın bu ihlâslı, sadık ve çelikten iradeli kahraman talebeleri Ankara'nın genç bir vaizi olan Said Özdemir ile Hukuk Fakültesi talebesi son sınıfta okuyan Atıf Ural ve Mustafa Türkmenoğlu idi. Onları hep hayranlıkla seyrettim. Halleri bana büyük bir fedakârlık ve sadakat dersi verdi. İçlerindeki nuraniyet, yüzlerinde parlıyordu. Kalpleri temiz, idealleri yüceydi. Dudaklarında her an taze bir tebessüm vardı. Ahlak ve faziletin zirvesinde bu gayur gençlerin her biri birer hayâ ve edep timsaliydi. Namazları Atıf Ağabey kıldırıyordu. Çok babağiyit bir adamdı. Öyle bir namaz kıldırıyordu ki, başına bir kavuk takıp imamlığa geçtiğinde dünyalar benim oluyordu." (Kırkinci, 2013.)

Said Özdemir'e (1927-2016) göre Atıf Ural, hassas ve hizmette çok şevkli bir nur talebesiydi. Hizmet için önemli fedakârlıklar yapmıştır. Hukuk Fakültesi'nden normal zamanda mezun olabilirdi. Fakat nur hizmetine talebe kazandırmak için okulunu uzatıp ancak onuncu senede fakülteyi bitirmişti. Nitekim üniversite öğrencilerinden pek çok kimseyi Risale-i Nur'la tanıştırmış, onlardan birçoklarını dershaneye getirmiştir (Özcan, 2010).

Gazeteci, yazar ve Osmanlı tarihçisi Dursun Gürlek (1952-?) Atıf Ural hakkında şunları yazıyor:

“Âtîf Ural, kelimenin tam anlamıyla, meçhuliyet perdesinin altına gizlenen bir hakikat kahramanıydı. Davamızın meçhul kahramanlarından olan Âtîf Ural, ihlâs ve ciddiyet örneğiydi. Devletin mumunu kullanarak çalıştığı sırada arkadaşının selamını almayan, ancak kendi mumunu yaktıktan sonra dostuyla ilgilenen mü'minlerin emiri Hazreti Ömer gibi, Âtîf Ural da görevi başındayken başka hiçbir şeyle meşgul olmazdı.” (Gürlek, 1998)

Tanınmış gazeteci-yazar Mehmet Şevket Eygi (1933-2019) *Milli Gazete*'deki “Takvimden Yapraklar” köşesinde Atîf Ural'la ilgili hatıralarını şöyle dile getiriyor:

“Rahmetli Âtîf Ural 50'lili yıllarda Ankara Hukuk Fakültesi öğrencisiydi, ben de Siyasal'da okuyordum. Şuurlu ve faal bir Müslüman'dı. Bediüzzaman Hazretlerinin muhlis ve fedakâr talebelerindendi. Birkaç kardeşle birlikte oturduğu oda çok küçüktü, eşyaları gayet mütevazı idi. Yerde bir hasır, kenarda üst üste yığılmış yataklar, Nur Risaleleri, ders kitapları, pompalı bir gazocağı, bir tava, bir tencere, bir çay takımı... Genç yaşta vefat eden Âtîf bir ihlâs kahramanıydı. Hizmetleri karşılığında karnını doyuracak kadar bile ücret almayı düşünmezdi. Sucuklu yağa batırılmış ekmeğe, açık çay ile kifâf-ı nefis eder, cebinde Risale-i Nur baskısına ayrılmış paradan, kendi maişeti için bir lirayı bile almayı düşünmezdi. İlk Nurcular iman, *İslam, Kur'an, Şeriat, Sünnet, Ümmet* hizmetlerini vesile edip iyi yemekler yemezler, güzel kıyafetler edinmezler, gösterişli dabelere binmezler, makam ve mevki peşinde koşmazlardı. Allah'a ve ahirete dönük bir hayat sürer, ücretlerini mahlûkattan değil, Hâlîk'tan beklerlerdi.” (Eygi, 1993, s.1, 6).

Ünlü şair, yazar ve düşünür Sezai Karakoç (1933-2021), Âtîf Ural ile yaşıttır; Âtîf, Ankara Hukuk'ta okurken o da aynı dönemde Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okumaktadır. Karakoç, arkadaşını şöyle tanıtır:

“Âtîf Ural sessiz bir arkadaştı. Risale-i Nur'dan yeni bir şey yazılmışsa, birkaç sayfalık teksirler halinde fakülte'deki tanıdığı arkadaşlara dağıtırdı. Bana da birkaç kez getirdi. Çok temiz, samimi, mütevazı bir arkadaştı. Çok yumuşak bir kişiliğe sahipti. İpekten yumuşaktı. Üzüntümüz onların hesabına değil, kendi hesabımıza.” (Karakoç, 1989).

Sonuç

Son asırlarda Batı'da ortaya çıkan pozitivizm, Marksizm, komünizm gibi düşünce akımları toplumda ateistik düşüncelerin artmasına, özellikle genç neslin dinden uzaklaşmasına sebep olmuştur. Batı'daki ateistik düşünceler Türkiye'de de etkili olmaya başlamış, özellikle okuyan kesim üzerinde yaygınlaşma eğilimi göstermiştir. Bu tür düşünceler yönetim sistemi üzerinde katı laiklik uygulamaları şeklinde kendini göstermeye başlamıştır. Bu durum karşısında dini hayatın en önemli esası olarak gören Said Nursi, Risale-i Nur adını verdiği iman esaslarını ispat etmeye yönelik eserler yazmaya başlamış ve bu eserlerde ortaya konan fikirler esas alınarak bir cemaat oluşturmaya başlamış, böylece sonradan Nurculuk adı verilen İslamî akımın kuruluşu sağlanmıştır.

Bir düşünce akımının ortaya çıkmasında lider pozisyonunda olan zatın önemi büyük olmakla birlikte, bu akımı sadece onun görüş, şahsiyet ve faaliyetiyle izah etmek mümkün değildir. Bir düşünce kolektif hale gelip pratik hayata geçmeye başladıktan sonra o toplumda bunun sosyolojik temelleri var demektir. Nursi'nin İslâm iman esaslarını müdafaa ve yaşatma maksadıyla ortaya çıkması özellikle buna ihtiyaç duyan bazı üniversite öğrencilerinin dikkatini çekmiş, bu konularda Nursi'yi kendileri için Üstad kabul etmişler ve onun düşüncelerini yayma gayreti içine girmişlerdir.

Şeyh Said isyanıyla bir alakası olmadığı halde Nursi, Van'da ikamet ettiği sırada buradan alınarak önce Burdur'da, sonra da Barla'da gözetim altında tutulmaya başlanmıştı.

Risale-i Nur eserlerinin çoğunu Barla'da yazan Nursi, bunları kolayca yayınlama imkânına sahip değildi. Eserlerini eski harflerle yazmış ve öğrencileri de bunları elle yazarak çoğaltmışlar ve dağıtımını sağlamışlardı. Risale-i Nur eserlerinden *Gençlik Rehberi* isimli kitap ilk defa 1951 yılında İstanbul'da Hukuk Fakültesi öğrencilerinden Muhsin Alev'in önderliğindeki bir talebe grubu tarafından yayımlanmıştı. Bu risalenin neşri Nursi'nin mahkemeye verilmesine ve diğer eserlerin normal olarak basılması engel olmuştu. 1956 yılında Afyon Mahkemesi Risale-i Nur'ların beraatına ve iadesine karar verilince Ankara Hukuk Fakültesi öğrencilerinden Atıf Ural ve arkadaşları bu eserleri teker teker yayımladı. Eserlerin yayımında sona doğru gelindiğinde on yıldır devam ettiği Hukuk Fakültesi'ndeki son derslerini verip mezun oldu ve savcı yardımcısı olarak resmi görevine başladı.

Atıf Ural'ın on yıllık fakülte hayatı aslında Risale-i Nur Mektebi'nin Ankara'daki inşası anlamına geliyordu. Risalelerin Latin harfleriyle neşri bu inşanın bir bölümünü oluşturuyordu. Onun asıl hizmeti üniversite öğrencilerini medrese veya dershane adını verdikleri kendilerinin kaldığı öğrenci evlerine davet edip Risalelerin buralarda okunmasını sağlamaktı. Bu konuda da oldukça başarı sağlayarak Ankara'da birkaç dershanenin açılmasına vesile olmuştur.

Atıf Ural "Nurculuk" adı verilen dinî akımın önemli isimlerinden biridir. Bu akımın mahiyet ve maksadının doğru anlaşılması için Nursi'nin yanı sıra onun talebelerinin de iyi anlaşılması ve bilinmesi gerekir. Atıf Ural'ın fikir bazında Nurculuk hareketine herhangi bir katkısı olmamıştır. Onun katkısı Nursi'nin eserlerinin basılmasını ve bu akıma birçok üniversite öğrencisinin katılımını ve Ankara'da nur dershanelerinin devamlılığını sağlamak şeklinde olmuştur. Ahlakî ve şahsî özellikleri itibarıyla bakıldığında Ural'ın son derece dürüst, çalışkan ve fedakâr bir insan olduğu görülmektedir.

Bu makalede Atıf Ural'ın hayatı, şahsi özellikleri ve Risale-i Nur'un neşriyle ilgili hizmetleri ortaya konmak suretiyle "Nurculuk" akımının inşasında onun önemine dikkat çekilmiştir.

Kaynakça/Bibliography

- Açıkgenç, A. (2018). Said Nursî, *TDV İslâm Ansiklopedisi* (35:565-572). Türkiye Diyanet Vakfı
- Çeşitcioglu, H. (2021, 12 Temmuz). *Mustafa Cahid Türkmenoğlu ağabey*. <https://www.risalehaber.com/mustafa-cahid-turkmenoglu-agabey-23422yy.htm>. 18.02.2023.
- Düzdağ, M. E (2021). *Üstad Ali Ulvi Kurucu: Hatıralar-3*. Med Kitap.
- Eygi, M. Ş. (1993, 10 Kasım). Bir ihlâs kahramanı. *Milli Gazete* (Takvimden Yapraklar köşesi).
- Gürlek, D. (1998, 29 Mart). Hakikat Kahramanı Âtîf Ural. *Zaman Gazetesi* (Meçhul Meşhurlar köşesi)
- Karakoç, S. (1989). *Hâtıralar XLIV*. *Diriliş Dergisi* 44, 5-8.
- Karakoç, S. (1990). *Hâtıralar CII*. *Diriliş Dergisi* 109, 11-15.
- Kaygusuz, İ. (2005). *Dâvâya adanan bir ömür: Mustafa Türkmenoğlu*. Yeni Asya
- Kırkinci, M. (2013). *Hayatım hatıratım*. Zafer
- Kurucu, A. U. (2000). *Gecelerin gündüzü*. Haz. M. Ertuğrul Düzdağ. Marifet
- Nurkoy (2017, 15 Şubat). Risale-i Nur'u matbaada neşreden ağabey: Atıf Ural. <https://nurkoy.org/risale-i-nur-u-matbaa-da-nesreden-agabey-atif-ural/>. 22.02.2023.
- Nurnet (2018, 26 Kasım). Atıf Ural ağabey kimdir? <https://www.nurnet.org/atif-ural-agabey-kimdir/>. 25.02.2023.
- Nursî, B. S. (2012a). *Emirdağ lâhikası*. Söz

- Nursî, B. S. (2012b). *İşârâtü'l-i'câz*. Söz
- Nursî, B. S. (2012c). *Mektubat*. Söz
- Nursî, B. S. (1957a). *Sözler I. Yıldız matbaası*
- Nursî, B. S. (1957b). *Sözler II. Doğu matbaası*
- Nursî, B. S. (2012d). *Sözler*. Söz
- Nursî, B. S. (2012e). *Tarihçe-i hayatı*. Söz
- Okur, H. M. (2017, 31 Ağustos). Bir neşriyat kahramanının hizmetleri. <https://www.yeniasya.com.tr/h-muharrem-okur/bir-nesriyat-kahramaninin-hizmetleri-441551>. 27.02.2023.
- Özcan, Ö. (2010). *Risale-i Nur hizmetkârları ağabeyler anlatıyor - 4. Nesil*
- Risalehaber (2019, 18 Eylül). Atif Ural 33 senelik kısa ömrüyle risale-i nur tarihine geçti. <https://www.risalehaber.com/atif-ural-33-senelik-kisa-omruyle-risale-i-nur-tarihine-gecti-361264h.htm>. 19.02.2023.
- Sargül, G. (1966, 2 Kasım). İsimsiz bir mücahid: Âtîf Ural'dan hatıralar. *Yeni İstiklâl Gazetesi* 273.
- Şahiner, N. (2008). *Son şahitler Bediüzzaman Said Nursî'yi anlatıyor - 4. Nesil*
- Şahiner, N. (1979). Bilinmeyen taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursî. *Yeni Asya*

Ek 1. Atif Ural'ın bazı nur talebeleriyle birlikte yazıp Samsun'da çıkan Büyük Cihad Gazetesinde yayınlattığı mektubu:

*Bu mektup Samsun'da münteşir Büyük Cihad Gazetesinde İntişar Etmıştır.
Müfterilerin Tahrikâtıyla Samsun'da Muhakeme Açılmasına Sebep
Olmuştur. Muhakeme Beraatle Neticelenmiştir.*

Âlem-i İslâmın halâskârı, ehl-i imanın sertâcı, Risale-i Nur'un tercümanı Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerine!

Bu defa dindar Demokratların delâletiyle Afyon Mahkemesince Risale-i Nur'un serbestiyetine, bütün risale, mektup ve mecmualarının suç mevzuu teşkil etmediğinden iadelerine karar verilmesini, senelerce evvel ilân ettiğiniz "Risale-i Nur benim değil, Kur'ân'ın malıdır; Kur'ân'ın feyzinden gelmiştir. Hiçbir kuvvet onu Anadolu'nun sinesinden koparıp atamayacaktır. Risale-i Nur Kur'ân'a bağlıdır; Kur'ân ise Arş-ı Âzamla bağlanmıştır. Kimin haddi var ki, onu oradan söküp atsın?" diye olan hakikatli beyanatınızın açık bir tezahürü ve bu ulvî hizmetinizin İlâhî ve Kur'ânî olduğunun parlak bir delili bilerek, bu beraat kararının âlem-i İslâm'ın ve bâhusus bu millet-i İslâmiyenin saadetlerinin başlangıcı olması itibarıyla, başta, bütün varlığıyla bu zaferleri bekleyen ve Nur ailesine reis ve hakikatler deryasın kaptan tayin edilen ve zulmet-i küfürle tuğyan etmiş insanlığa hâdi ihsan olunan aziz, sevgili Üstadımız ve buna vesile olmakla ehl-i imanı kendilerine dost ve taraftar eyleyen dindar Demokratları ve âdil heyet-i hâkimeyi sonsuz minnetlerle tebrik eder ve arz ederiz ki:

Uzun senelerden beri terakki ve teâlîsi için çalıştığımız ve uğruna fedâ-yı nefis ve can eylediğimiz hakikat-i Kur'ânîyenin bugün bütün bir memleket, bir millet çapında ehl-i imanın kalblerine sürurlar getirerek fevkalâde inkişafı, hizmetine memur kılındığımız ve bilfiil muvaffak olduğunuz kudsî dâvâ ve hizmetinizin ne kadar yüksek ve parlak olduğunu güneş gibi ispat ediyor. Yirmi beş, otuz seneden beri bütün mânilere ve sıkıntılara rağmen bu kadar sabır ve metanetiniz ve Kur'ân'dan kalb-i münevverinize gelen Risale-i Nur'un neşri cihetinde bu harika hizmet ve mücahedeleriniz, istikbalin nesillerine ve İslâm'ın

kahraman mücahidlerine bir nümune-i iktida ve imtisal oluyor. Kur'ân güneşinin sönmeyen nurları ve ebedî lem'aları olan Nur şualarıyla cehl ve dalâlet karanlıklarını izale ederek, milyonlar kalbleri o nurla nurlandırıp ehl-i imanı kendinize minnettar ettiniz. Bu vatan ve bu millet, bu tarih ve bu toprak, sizin bu hizmetinizi, bu fedakârlığınızı hiçbir zaman unutmayacaktır. Ebediyet âlemine göç eylediğinizde dahi sizin bu hizmetiniz bir çekirdek olup, ondan fişkırان bir şecere-i âliye her tarafı kaplayacak ve o Nur ağacının etrafına toplanan büyük cemaatler ve Risale-i Nur'un yükselen ebedî şuaları, o hizmetinizi ilelebed ve daha parlak ve daha şâsaalı idame edecekler.

Siz, Risale-i Nur'un tercümanı haysiyetiyle ve bu iman hizmetinizin İslâm ufuklarında parlaması cihetiyle gelen, bu asrın bir hidayet serdarısınız.

Kur'ân-ı Kerîm'in on dördüncü asr-ı Muhammedîdeki (a.s.m.) aziz dellâli ve o müthiş zamanın müthiş zulümatına karşı nur-u Kur'ân'la mukabele eden büyük fedakârı ve Risale-i Nur'un yüz binler nüshalarını yüz binler talebelerinin kalemleriyle her tarafta neşredip dinsizliğe ve küfr-ü mutlaka karşı bir sedd-i Kur'ânî tesis eden muhteşem kahramanı sevgili Üstadımız!

Âlemlere rahmetler ve saadetler getiren ve insanlığa selâmet ve teselliler bahşeden bu mukaddes hizmetinizle ehl-i imana zuhurunu müjde verip ispat ettiğiniz ve emareleri gözükmeğe başlayan ve bütün kıt'alara şâmil hâkimiyet-i İslâmiyenin nurlu ve büyük bayramını bütün ruhumuzla tebrik eder, Cenâb-ı Hak'tan uzun ömürlerinize dualar eder, ellerinizden tâzimle öperiz.

Ankara Üniversitesi Nur talebelerinden
İsmail, Salih, Atıf, Ahmed, Ziya, Mehmed, Abdullah
(Nursi, 2012a, 545-547; 2012e, 832-833)